

Arrest

nr. 275 597 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165 bus 2
9100 Sint-Niklaas

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Letse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2022 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2022 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. VAEREWYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 juli 2006 diende de moeder van verzoeker voor zichzelf en voor haar op dat moment minderjarige zoon een aanvraag tot vestiging in, in functie van haar Belgische echtgenoot. Verzoeker werd naar aanleiding hiervan in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving (E-kaart).

1.2. Tussen 28 februari 2014 en 11 augustus 2016 liep verzoeker meerdere strafrechtelijke veroordelingen op.

1.3. Op 10 oktober 2018 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot beëindiging van het verblijf. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 28 februari 2019 (RvV 28 februari 2019, nr. 217 238).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 18 juli 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in de gevangenis van Beveren in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer G.(...) K.(...), geboren te (...) op (...), onderdaan van Letland, wordt, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, eerste lid, 3°, 13°, 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: u wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, uw gedrag vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 28.02.2014 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met probatie-uitstel van 6 jaar behalve de voorhechtenis daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke slagen of verwondingen te hebben toegebracht, de slagen of verwondingen hebbende hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid, hetzij het volledige verlies van het gebruik van een orgaan, hetzij een zware verminking tot gevolg gehad, het misdrijf gepleegd zijnde tegen een persoon met wie u samenleeft of samengeleefd heeft of met wie u een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft, aan belaging, aan een woning te zijn binnengedrongen hetzij met bedreiging of geweld tegen personen hetzij met braak, inklimming of valse sleutels, aan opzettelijke slagen of verwondingen tegen een minderjarige: aan opzettelijke slagen of verwondingen, het misdrijf gepleegd zijnde tegen een persoon met wie u samenleeft of samengeleefd heeft en met wie u een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft. Deze feiten pleegde u tussen 01.06.2012 en 23.09.2013.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 04.11.2015 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan belaging en aan opzettelijke slagen of verwondingen. Deze feiten pleegde u op 27.06.2014 en op 26.07.2014.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 11.08.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal op heterdaad betrapt, geweld of bedreigingen te hebben gebruikt om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om vlucht te verzekeren, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, aan diefstal, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was. Deze feiten pleegde u op 29.05.2016 en op 30.05.2016.

De feiten waarvoor u werd veroordeeld zijn uitermate ernstig en getuigen van een totaal gebrek aan normen en waarden. U maakte zich schuldig aan 2 gewapende overvallen waarbij u er niet voor terug deinsde om hierbij geweld te gebruiken. U hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam. Feiten als deze kunnen traumatische gevolgen hebben voor de slachtoffers. U handelde met het oog op makkelijk geldgewin. U werd eveneens 2 maal veroordeeld voor feiten van belaging en opzettelijke slagen of verwondingen. U toonde geen enkel respect voor de psychische en fysieke integriteit van uw slachtoffers.

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 11.08.2016 blijkt dat volgens deskundig psychiater N. D.(...) V.(...) bij u overwegend aanwijzingen zijn van een Cluster B persoonlijkheid van het gepsychopathiseerde type. In de omgang zou u een oppervlakkig conformerende indruk maken. Ondanks uw schijnbare interactionele vlotheid zou u evenwel weinig emotionele diepgang vertonen en beperkt psychologisch toegankelijk blijken. Normbesef en gewetensfunctie blijven volgens de deskundige falen. Tot slot zouden er volgens de deskundige geen behandelvoorstellen zijn nu u geen vragende partij bent voor verandering en u zich boven iedere vorm van autoriteit plaatst.

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan er geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Gelet op uw persoonlijkheid en uw strafregister wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden. De vaststelling dat u sinds uw aankomst in België reeds 3 maal veroordeeld werd, wijst er op dat u geen lessen getrokken hebt uit uw eerdere veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het valt dan ook niet uit te sluiten dat u opnieuw dergelijke strafbare feiten zal begaan. Door uw persoonlijk gedrag mag er worden aangenomen dat u een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

Op 10.10.2018 werd uw recht op verblijf dan ook beëindigd op basis van artikel 44bis, § 2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 16.10.2018 in de gevangenis van Beveren betekend. Op 29.10.2018 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 10.10.2018 te vorderen. Op 28.02.2019 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. U maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

U zit momenteel in de gevangenis van Beveren. U bereikt strafeinde op 19.10.2022 en een overname door DVZ is mogelijk vanaf 22.04.2022 (vanaf 6 maanden voor strafeinde).

Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, wordt niet aangetoond. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. U staat al meerdere jaren onder een strenge overheidscontrole en er is niet gebleken dat er geen gevaar meer van u zou uitgaan wanneer u vrijgesteld wordt uit de gevangenis.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: er wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten. U dient het grondgebied dringend te verlaten. Zolang u in België vertoeft, blijft er een risico tot nieuwe inbreuken. Uw verwijdering van het Belgische grondgebied is dus een dringende aangelegenheid en kan geen verder uitstel verdragen. U bent hardleers in het plegen van misdreven, het laakbare gedrag dat u toonde, wijst erop dat u een asociale en immorele ingesteldheid hebt. Uw veroordeling d.d. 28.02.2014 miste het gewenste effect, al zeer snel nadat u diezelfde dag werd vrijgesteld, werd u op 04.11.2015 opnieuw veroordeeld voor belaging en opzettelijke slagen en verwondingen. Op 31.05.2016 word u opnieuw opgesloten in de gevangenis uit hoofde van diefstal op heterdaad betrapt, geweld of bedreigingen te hebben gebruikt om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om vlucht te verzekeren, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, aan diefstal, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was. Op 11.08.2016 werd u voor deze feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar in staat van wettelijke herhaling. Het risico dat u opnieuw de openbare zou schenden, kan niet worden uitgesloten omdat de veroordelingen niet het minste corrigerende effect hadden. U weigerde zelfs op 24.05.2022 om de migratiebegeleider te ontmoeten, die op vraag van de identificatiedienst u 2 formulieren kwam afgeven.

Op 05.02.2018 vulde u een formulier hoorrecht in. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 10.10.2018 werd rekening gehouden met de door u verschaft informatie. Op 12.05.2022 werd u naar aanleiding van voorliggende beslissing nogmaals een formulier hoorrecht aangeboden. U tekende voor ontvangst maar weigerde later de vragenlijst in te vullen. Aldus liet u op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van eventuele nieuwe elementen die uw dossier kenmerken toen u de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor uw belangen op te komen en uw standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uw moeder, K.(...) L.(...) (geboren op (...). recht op verblijf, van Letse nationaliteit), uw stiefvader, V.(...) R.(...) W.(...) (geboren op (...), van Belgische nationaliteit) en uw stiefbroer, V.(...) R.(...) M.(...) (geboren op (...), van Belgische nationaliteit), zijn woonachtig in België. Uw moeder kwam voor het laatst op 30.05.2017 op bezoek in de gevangenis. Enkel praktische problemen om op bezoek te komen (u moeder stelde geen wagen te hebben en bovendien voor een schoolgaand kind te moeten zorgen) kunnen dit totaal gebrek aan bezoek niet volledig verklaren. Uw stiefbroer en uw stiefvader komen evenmin op bezoek in de gevangenis (zie bezoekerslijst tot 18.07.2022). Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u op een andere manier contact met uw familieleden onderhoudt. Enkel is er de bewering van uw moeder dat jullie telefonisch en schriftelijk contact onderhouden. U woonde niet met hen op hetzelfde adres voor u in de gevangenis belandde. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen van valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewone affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §33, eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59) Voorts wordt er op gewezen

dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. In casu moet worden vastgesteld dat u geboren werd op 21.07.1993 en dat u momenteel bijna 29 jaar oud bent. Er is gebleken dat u zelfstandig kan functioneren aangezien u, voor u inde gevangenis belandde, alleen woonde en ook gewerkt heeft. Het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie kan niet vastgesteld worden. Aldus wordt het bestaan van «een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond De contacten met familie in België kunnen, indien zij dit wensen, worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Uw moeder gaf aan ook nu enkel telefonisch en schriftelijk contact te onderhouden. Uw familie in België kan u eventueel vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Letland of elders.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. U bent op 02.07.2006, op de leeftijd van bijna 13 jaar, aangekomen op het grondgebied en u bent 29 jaar oud. Sinds 31.05.2016 verblijft u ononderbroken in de gevangenis. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 16 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar uw land van herkomst om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen. Evenmin is gebleken van een situatie waarin u geen enkele binding zou hebben met het land van herkomst of anderszins omstandigheden op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er een groot deel van uw leven verbleven en op 05.12.2018 verklaarde u dat u Lets spreekt. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden beslaan voor u om zich in Letland te vestigen. In het beroepsschrift d.d. 29.10.2018 haalde uw advocaat aan dat u wel Lets (dialect) kan spreken, maar niet schrijven en dus onvoldoende kennis van de Letse taal heeft om u in de Letse maatschappij te integreren. Deze stelling werd niet onderbouwd en het blijft hier dan ook bij een loutere bewering. Hoe dan ook, zelfs indien u enkel dialect zou spreken, blijkt uit niks dat het onmogelijk zou zijn uw kennis van de taal bij te schaven en de taal ook te leren schrijven.

Daarenboven werd u reeds 3 maal veroordeeld voor gewapende overvallen, belaging en opzettelijke slagen of verwondingen. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in Nederland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Nederland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u een 2-tal jaar in België gewerkt hebt doet niets af aan het feit dat u een ernstig gewaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die u tijdens uw werk in België hebt opgepikt, zullen wellicht ook in Letland of elders van pas kunnen komen. Uit geen enkel voorliggend stuk blijkt dat u buiten België geen tewerkstelling zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud in voorzien.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING;

U zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid, en van artikel 44quinquies §1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om de volgende redenen:

Op 10.10.2018 werd uw recht op verblijf dan ook beëindigd op basis van artikel 44is, §2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 16.10.2018 in de gevangenis van Beveren betekend. Op 29.10.2018 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 10.10.2018 te vorderen. Op 28.02.2019 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. U maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

De feiten waarvoor u werd veroordeeld zijn uitermate ernstig en getuigen van een totaal gebrek aan normen en waarden. U maakte zich schuldig aan 2 gewapende overvallen waarbij u er niet voor terug deinsde om hierbij geweld te gebruiken. U hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam. Feiten als deze kunnen traumatische gevolgen hebben voor de slachtoffers. U handelde met het oog op makkelijk geldgewin. U werd eveneens 2 maal veroordeeld voor feiten van belaging en opzettelijke stagen of verwondingen. U toonde geen enkel respect voor de psychische en fysieke integriteit van uw slachtoffers.

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan er geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Gelet op uw persoonlijkheid en uw strafregister wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden. De vaststelling dat u sinds uw aankomst in België reeds 3 maal veroordeeld werd, wijst er op dat u geen lessen getrokken hebt uit uw eerdere veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij, een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid, een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid, en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Uit de feiten blijkt een asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter. Het valt dan ook niet uit te sluiten dat u opnieuw dergelijke strafbare feiten zal begaan. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, wordt niet aangetoond. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat er in uw hoofde inmiddels sprake zou zijn van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. Uit niks blijkt dat u tot inkeer gekomen zou zijn of dat er duidelijke sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid en artikel 44 septies, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Op 10.10.2018 werd uw recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis, § 2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 16.10.2018 in de gevangenis van Beveren betekend. Op 29.10.2018 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 10.10.2018 te vorderen. Op 28.02.2019 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. U maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Gelet op uw strafrechtelijk verleden, de agressieproblematiek die blijkt uit uw strafverleden en dat die voor zover geweten niet behandeld/onder controle is, is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig.

Gezien u vatbaar bent om de openbare orde opnieuw te schaden is het noodzakelijk om u op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde uw effectieve repatriëring te verzekeren.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Beveren, de verantwoordelijke van het veiligheidsdetachement van de Nationale luchthaven om betrokkene vanaf 02.08.2022 te doen opsluiten.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoeker verkeert in een situatie van uiterst dringende noodzakelijkheid.

In de bestreden beslissing wordt een terugleiding naar de grens en een vasthouding betekend.

De uitvoering van dit bevel is imminent.

Er wordt immers gelast om verzoeker vanaf 02.08.2022 te doen opsluiten met het oog op zijn terugzending.

Een gewone procedure schorsing zou te laat komen om effectief resultaat te hebben tegen de bestreden beslissing.

Omwille van deze overbrenging met het oog op terugleiding naar de grens is het vanzelfsprekend, minstens aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

(...)”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de strafrechtelijke detentie van verzoeker vanaf 2 augustus 2022 zal overgaan in een administratieve vrijheidsberoving met het oog op zijn terugleiding naar de grens, die op 3 augustus 2022 in het vooruitzicht werd gesteld. Gezien de nakende terugleiding is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van “o.a.” de artikelen 3, 8 en 13 “e.a.” van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van “o.a.” de artikelen 1, 4, 6, 7, 11, 18, 19, 42, 47 “e.a.”, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/33/EU), van “o.a.” de artikelen 9.1, 14.1, 29 “e.a.” van

de verordening 603/2013/EU van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van „Eurodac” (hierna: verordening 603/2013/EU), van “o.a.” artikel 2, 3 “e.a.” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “o.a.” de artikelen 1, §2, 51/5, 62, 74/13, 74/14, §3 “e.a.” van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de formele en materiële geldigheid en ‘wettelijkheid’. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

i)

De diverse onderdelen van de bestreden beslissing verwijzen overwegend zo niet uitsluitend naar de diverse door verzoeker opgelopen veroordelingen wegens zogeheten ernstige feiten.

Daaraan wordt dan gekoppeld zonder dat er dienaangaande enige concrete aanduiding of bewijs wordt naar voor gebracht dat verzoeker daardoor en alleen daardoor een gevaar zou opleveren voor de openbare veiligheid.

Klakkeloos wordt van de veronderstelling uitgegaan dat er geen verbetering in het persoonlijk gedrag van verzoeker zijn, dat er geen document voorligt waaruit zou blijken dat het recidivegevaar zou geweken zijn en dat er niet zou blijken dat er geen gevaar meer zou uitgaan van verzoeker.

Verzoeker wordt totaal in het ongewisse gelaten waarom die ongefundeerde of ongestoffeerde algemeenheden, vooroordelen of vooronderstellingen gebaseerd zijn; laat staan waarop gesteund wordt om die stellingen als waarheden te poneren.

Het komt verzoeker eerder voor dat er van hem een negatief bewijs wordt verlangd.

Er wordt evenmin aangeduid wat verzoeker concreet (en dan blijkbaar nog met stukken) zou dienen te bewijzen om die als werkelijkheid voorgestelde algemeenheden te ontcrachten.

Verzoeker ontkent uiteraard niet de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Doch daarvoor werd hij ook gestraft, zat hij in de gevangenis en onderging hij zijn straf.

Uiteraard kan de thans bestreden beslissing niet terugvallen op in 2016 in het kader van de strafprocedure toentertijd door de psychiater geponeerde pathologie.

Het opleggen en ondergaan van een gevangenisstraf is dienstig niet alleen als bestraffing doch dient te leiden tot een mogelijke re-integratie in de samenleving.

In de bestreden beslissing wordt er d'office van uitgegaan dat zin, nut en opvolging in het kader van de opgelegde straf gefaald heeft.

Er wordt enkel gekeken naar het verleden, de toentertijd gepleegde feiten, . zonder enige considerans voor de huidige psychische, mentale, .. toestand van verzoeker.

Er kan worden verwezen naar het feit dat verzoeker wel degelijk inzicht, berouw toont, en weet dat als hem maar de kans wordt gegeven om zich terug in te schakelen in de samenleving en dit zonder enig gevaar te vormen voor de openbare orde en veiligheid.

Er kan worden verwezen naar de antwoorden van verzoeken op de vragenlijst van 19.07.2022:

‘(...)’

Het blijkt wel degelijk duidelijk en ontegensprekelijk dat verzoeker in de loop der jaren tot betere inzichten is gekomen waarmee ten onrechte in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden.

ii)

De verdere motivering van de bestreden beslissing is zo niet uitsluitend dan toch overwegend gesteund op algemene gegevens, theoretische uiteenzettingen, (foutieve) vooronderstellingen, (onjuiste) gevolgtrekkingen.

Er wordt geen enkele link gelegd met de individuele toestand en situatie van verzoeker, minstens wordt er geen enkele poging of initiatief genomen om na te gaan, te onderzoeken en/of te controleren op welke manier verzoeker geëvalueerd is tijdens het uitzetten van zijn gevangenschap.

iii)

In de bestreden beslissing wordt er helemaal geen aandacht besteed aan de eigen, specifieke situatie van verzoeker.

iv)

Het wordt helemaal potsierlijk als er wordt voorgehouden dat verzoeker geen normaal gezinsleven heeft of kan aantonen.

Uiteraard kan er niet worden voorbij gegaan aan het feit en de omstandigheden dat het hebben van een gewoon gezinsleven tijdens een periode van gevangenschap niet mogelijk en zeker niet evident is.

Verzoeker benadrukt nogmaals dat hij enkel en alleen banden heeft in België en helemaal niet (meer) in Letland; een land dat hij op 13 jarige leeftijd heeft verlaten, ondertussen meer dan 16 jaar geleden.

Het feit dat zijn familie (moeder, stiefvader, stiefbroeder) hem weinig hebben bezocht, heeft uitsluitend te maken met de deprimerende situatie die dergelijk bezoeken zowel voor verzoeker als voor zijn familie teweeg bracht en brengt.

Verzoeker had echter nog wel degelijk (telefonische) contacten.

Kortom het resterende en voor verzoeken enige privé- en familieleven is uitsluitend te vinden in België.

Hiermee werd in de bestreden beslissing totaal geen rekening gehouden.

v)

Het wordt absurd als in de bestreden beslissing wordt voorgehouden dat verzoeker nog voldoende banden zou hebben met Letland.

Waarop dergelijke onzin gebaseerd wordt, is voor verzoeker een raadsel.

Verzoeker is reeds langer in België dan hij ooit in Letland heeft geleefd.

Waarop de bestreden beslissing gaat baseren om voor te houden dat een 13 jarige die zijn land verlaat daar nog nà meer dan 16 jaar nog voldoende sociale, culturele en familiale banden om daar opnieuw een bestaan uit te bouwen (sic?).

Deze argumentatie is totaal werkelijkheidsvreemd, stuit tegen de borst en getuigt eerder van een betreurenswaardige vorm van cynisme.

Bovendien mag eens te meer blijken dat de bestreden beslissing uitsluitend een document is dat met knip en plakwerk werd opgemaakt en samengesteld:

“Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in Nederland dan wel elders kunnen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Nederland dan wel in een derde land.”

Verzoeker heeft echt geen enkele band met Nederland, zodat eens te meer duidelijk is dat de bestreden beslissing zich vergenoegt in algemeenheden, zonder de persoon van verzoeker concreet en in zijn situatie van vandaag in ogenschouw te nemen.

Dit is een duidelijke illustratie van het totaal gebrek aan zorgvuldigheid en van het schenden van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

vi)

Het gaat niet op louter theoretische, onbewezen en ongestaafde beweringen dat de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten zwaarder kunnen wegen op de concrete, praktisch en bewezen privé-belangen van verzoeker.

Er is een totaal gebrek aan een daadwerkelijk individueel onderzoek naar het privé-leven.

vii)

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd op manifeste wijze het zorgvuldigheidsbeginsel zoals blijkt uit de voorgaande argumentatie. In de bestreden beslissing beperkt men zich tot een weergave van de vroegere veroordeling van verzoeker, zonder enig concreet onderzoek naar de huidige persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Er is geen sprake van een zeer zorgvuldig en individueel onderzoek. Meer zelfs de bestreden beslissing beperkt zich tot een aantal algemene bewoordingen en een stereotiepe pseudomotivering.

Er werd bijgevolg niet met de nodige zorgvuldigheid te werk gegaan bij het onderzoek niet alleen van de juridische maar ook en voornamelijk van de concrete, ter zake dienende feitelijke aspecten.

viii) CONCLUSIE:

De tenuitvoerlegging van het (gecombineerd) bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te schorsen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De bestreden beslissing nietig te verklaren.”

3.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van een reeks bepalingen uit het EVRM, het Handvest, de richtlijn 2013/33/EU, de verordening 603/2013/EU, de vreemdelingenwet. Het middel is evenmin ontvankelijk waar verzoeker de schending van de ‘formele en materiële geldigheid en wettigheid’ aanvoert. Verzoeker laat immers na te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissing niet zou stroken met het amalgaam van verdragsbepalingen, Europese regelgeving, wetsbepalingen en beginselen. Het komt niet aan de Raad toe om uit een kennelijk onvolledige (“o.a.” en “e.a.”) opsomming van bepalingen en beginselen, die vaak geen enkele relevantie hebben voor verzoekers situatie, een middel af te leiden.

3.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 12 april 2016, nr. 234.348).

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225 875).

3.3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.8. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 3° en 13° en de artikelen 43, §1, 2° en 44ter van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslagen. Artikel 7, eerste lid, 3° en 13° van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde (...) een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

(...)"

Artikel 44ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

(...)"

3.3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de staatssecretaris op 10 oktober 2018 een beslissing trof tot beëindiging van verzoekers verblijf. Het beroep tegen deze beslissing werd op 28 februari 2019 door de Raad verworpen. Verzoeker kan dus niet dienstig betwisten dat hij thans *"het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft (...) dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf"* zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 13° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon hem dus op grond van deze vaststelling in toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° een verwijderingsmaatregel opleggen.

3.3.7. In zijn middel laat verzoeker het motief dat hij het voorwerp uitmaakte van een beslissing tot beëindiging van zijn verblijf waardoor thans jegens hem een verwijderingsmaatregel wordt genomen ongemoeid, hoewel die de afgifte van een bevel afdoende kan schragen.

3.3.8. Verzoeker bekritiseert hoofdzakelijk de overwegingen die betrekking hebben op het risico voor de openbare orde dat van hem zou uitgaan, waardoor hem in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° een bevel werd afgeleverd. Volgens verzoeker wordt hierbij uitsluitend naar de veroordelingen verwezen en wordt geen rekening gehouden met zijn huidige psychische en mentale toestand.

3.3.9. In de bestreden beslissing wordt betreffende het gevaar voor de openbare orde het volgende gesteld:

“(U) wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, uw gedrag vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 28.02.2014 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met probatie-uitstel van 6 jaar behalve de voorhechtenis daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke slagen of verwondingen te hebben toegebracht, de slagen of verwondingen hebbende hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid, hetzij het volledige verlies van het gebruik van een orgaan, hetzij een zware verminking tot gevolg gehad, het misdrijf gepleegd zijnde tegen een persoon met wie u samenleeft of samengeleefd heeft of met wie u een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft, aan belaging, aan een woning te zijn binnengedrongen hetzij met bedreiging of geweld tegen personen hetzij met braak, inklimming of valse sleutels, aan opzettelijke slagen of verwondingen tegen een minderjarige: aan opzettelijke slagen of verwondingen, het misdrijf gepleegd zijnde tegen een persoon met wie u samenleeft of samengeleefd heeft en met wie u een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft. Deze feiten pleegde u tussen 01.06.2012 en 23.09.2013.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 04.11.2015 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan belaging en aan opzettelijke slagen of verwondingen. Deze feiten pleegde u op 27.06.2014 en op 26.07.2014.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 11.08.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal op heterdaad betrapt, geweld of bedreigingen te hebben gebruikt om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om vlucht te verzekeren, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, aan diefstal, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was. Deze feiten pleegde u op 29.05.2016 en op 30.05.2016.

De feiten waarvoor u werd veroordeeld zijn uitermate ernstig en getuigen van een totaal gebrek aan normen en waarden. U maakte zich schuldig aan 2 gewapende overvallen waarbij u er niet voor terug deinsde om hierbij geweld te gebruiken. U hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam. Feiten als deze kunnen traumatische gevolgen hebben voor de slachtoffers. U handelde met het oog op makkelijk geldgewin. U werd eveneens 2 maal veroordeeld voor feiten van belaging en opzettelijke slagen of verwondingen. U toonde geen enkel respect voor de psychische en fysieke integriteit van uw slachtoffers.

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 11.08.2016 blijkt dat volgens deskundig psychiater N. D.(...) V.(...) bij u overwegend aanwijzingen zijn van een Cluster B persoonlijkheid van het gepsychopathiseerde type. In de omgang zou u een oppervlakkig conformerende indruk maken. Ondanks uw schijnbare interactionele vlotheid zou u evenwel weinig emotionele diepgang vertonen en beperkt psychologisch toegankelijk blijken. Normbesef en gewetensfunctie blijven volgens de deskundige falen. Tot slot zouden er volgens de deskundige geen behandelvoorstellen zijn nu u geen vragende partij bent voor verandering en u zich boven iedere vorm van autoriteit plaatst.

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan er geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Gelet op uw persoonlijkheid en uw strafregister wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden. De vaststelling dat u sinds uw aankomst in België reeds 3 maal veroordeeld werd, wijst er op dat u geen lessen getrokken hebt uit uw eerdere veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het valt dan ook niet uit te sluiten

dat u opnieuw dergelijke strafbare feiten zal begaan. Door uw persoonlijk gedrag mag er worden aangenomen dat u een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.”

3.3.10. Naar aanleiding van de bewering van verzoeker dat in de beslissing enkel zou worden verwezen naar de veroordelingen wegens “zogeheten” ernstige feiten, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing hiertoe niet beperkt is. Er wordt in de beslissing immers niet enkel verwezen naar de correctionele veroordelingen van 28 februari 2014, 4 november 2015 en 11 augustus 2016, maar ook naar de aard van de gepleegde feiten, het herhaald karakter ervan en het gebrek aan perspectief op verbetering. Dit laatste wordt toegelicht middels een psychiatrisch verslag dat is opgenomen in het vonnis van 11 augustus 2016. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitging van ongefundeerde algemeenheden, zoals in het middel wordt beweerd, door, rekening houdend met de ernst van de gepleegde geweldsdelicten en de persoonlijkheid van verzoeker, het feit dat hij reeds 3 maal werd veroordeeld en hieruit blijkbaar geen lessen heeft getrokken, te stellen dat het niet kan worden uitgesloten dat hij wederom strafbare feiten zal plegen. Er blijkt niet dat het kennelijk onredelijk is om te concluderen dat betrokkene “door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden”, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ontkent de Raad dat van verzoeker zou worden verlangd dat hij een negatief bewijs levert, met name dat hij niet zal recidiveren, hetgeen inderdaad onredelijk zou zijn. De gemachtigde van de staatssecretaris mag wel redelijkerwijs verwachten dat verzoeker elementen aanlevert om zijn beweringen te staven dat hij ‘geëvolueerd is’ sinds zijn laatste veroordeling in 2016, zoals hij zelf in zijn middel aangeeft. In haar nota met opmerkingen reikt de verwerende partij hiertoe een aantal voorbeelden aan: een behandeling voor de agressieproblematiek volgen, het schadeloos stellen van de slachtoffers, enzovoort...

3.3.11. Ter terechtzitting benadrukt de aanwezige raadsvrouw van verzoeker dat in de beslissing niet kan worden teruggevallen op het psychiatrisch verslag van 2016. Volgens verzoeker worden zijn huidige toestand en zijn berouw miskend, die aan bod komen in de antwoorden die hij op 19 juli 2022 neerschreef op het formulier ‘hoorrecht’.

3.3.12. De Raad merkt op dat in het psychiatrisch verslag van 2016 door de deskundige werd vastgesteld dat bij verzoeker het normbesef en de gewetensfunctie blijven falen. Tevens blijkt een behandelvoorstel te ontbreken omdat verzoeker blijkbaar geen vragende partij was voor verandering. Verzoeker beweert thans weliswaar dat het verslag van 2016 niet als basis kan dienen, maar hij brengt geen recentere informatie aan die een ander licht werpt op zijn persoonlijkheid, gewetensfunctie of zijn bereidheid om zich te laten behandelen, zodat er geen indicaties zijn dat de evaluatie van de gerechtsdeskundige niet langer geldig zou zijn.

Met betrekking tot het formulier ‘hoorrecht’ dient te worden aangestipt dat dit formulier blijkens het administratief dossier op 12 mei 2022 in de gevangenis van Beveren aan verzoeker werd overhandigd door een penitentiair administratief assistent, maar dat dit door verzoeker slechts op 19 juli 2022, de dag na het nemen van de bestreden beslissing, werd ingevuld. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat de migratie-adviseur op 24 mei 2022 een interview wenste af te nemen van verzoeker, maar dat betrokkene weigerde de migratie-adviseur te ontmoeten. Verzoeker kan dus hoegenaamd niet dienstig voorhouden dat er geen enkel initiatief werd genomen om te onderzoeken op welke manier hij geëvolueerd is tijdens zijn gevangenschap. De gemachtigde van de staatssecretaris diende terug te grijpen naar de gegevens uit het formulier hoorrecht dat verzoeker op 5 februari 2018 had ingevuld. Waar verzoeker thans beweert dat geen rekening werd gehouden met zijn eigen, specifieke situatie of met zijn privé- of gezinsleven in België, is dit louter aan hemzelf te wijten. In het kader van een zogeheten ‘wederkerig bestuursrecht’ komt het immers aan de rechtsonderhorige toe om in zijn relatie tot het bestuur zelf blijk te geven van voldoende zorgvuldigheid, alertheid en medewerking (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Er kan dan ook geen rekening worden gehouden met de ‘betere inzichten’ die zouden blijken uit het formulier hoorrecht dat op 19 juli 2022 werd ingevuld. Deze informatie dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan hierop geen acht slaan aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

3.3.13. Aangaande verzoekers recht op privé- en gezinsleven wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Uw moeder, K.(...) L.(...) (geboren op (...). recht op verblijf, van Letse nationaliteit), uw stiefvader, V.(...) R.(...) W.(...) (geboren op (...), van Belgische nationaliteit) en uw stiefbroer, V.(...) R.(...) M.(...) (geboren op (...), van Belgische nationaliteit), zijn woonachtig in België. Uw moeder kwam voor het laatst op 30.05.2017 op bezoek in de gevangenis, Enkel praktische problemen om op bezoek te komen (u moeder stelde geen wagen te hebben en bovendien voor een schoolgaand kind te moeten zorgen) kunnen dit totaal gebrek aan bezoek niet volledig verklaren. Uw stiefbroer en uw stiefvader komen evenmin op bezoek in de gevangenis (zie bezoekerslijst tot 18.07.2022). Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u op een andere manier contact met uw familieleden onderhoudt. Enkel is er de bewering van uw moeder dat jullie telefonisch en schriftelijk contact onderhoudt. U woonde niet met hen op hetzelfde adres voor u in de gevangenis belandde. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen van valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewone affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §33, eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59) Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. In casu moet worden vastgesteld dat u geboren werd op 21.07.1993 en dat u momenteel bijna 29 jaar oud bent. Er is gebleken dat u zelfstandig kan functioneren aangezien u, voor u inde gevangenis belandde, alleen woonde en ook gewerkt heeft. Het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie kan niet vastgesteld worden. Aldus wordt het bestaan van «een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond De contacten met familie in België kunnen, indien zij dit wensen, worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Uw moeder gaf aan ook nu enkel telefonisch en schriftelijk contact te onderhouden. Uw familie in België kan u eventueel vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Letland of elders.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. U bent op 02.07.2006, op de leeftijd van bijna 13 jaar, aangekomen op het grondgebied en u bent 29 jaar oud. Sinds 31.05.2016 verblijft u ononderbroken in de gevangenis. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 16 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar uw land van herkomst om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen. Evenmin is gebleken van een situatie waarin u geen enkele binding zou hebben met het land van herkomst of anderszins omstandigheden op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er een groot deel van uw leven verbleven en op 05.12.2018 verklaarde u dat u Lets spreekt. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden beslaan voor u om zich in Letland te vestigen. In het beroepsschrift d.d. 29.10.2018 haalde uw advocaat aan dat u wel Lets (dialect) kan spreken, maar niet schrijven en dus onvoldoende kennis van de Letse taal heeft om u in de Letse maatschappij te integreren. Deze stelling werd niet onderbouwd en het blijft hier dan ook bij een loutere bewering. Hoe dan ook, zelfs indien u enkel dialect zou spreken, blijkt uit niks dat het onmogelijk zou zijn uw kennis van de taal bij te schaven en de taal ook te leren schrijven.

Daarenboven werd u reeds 3 maal veroordeeld voor gewapende overvallen, belaging en opzettelijke slagen of verwondingen. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in Nederland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Nederland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u een 2-tal jaar in België gewerkt hebt doet niets af aan het feit dat u een ernstig gewaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die u tijdens uw werk in België hebt opgepikt, zullen wellicht ook in Letland of elders van pas kunnen komen. Uit geen enkel voorliggend stuk blijkt dat u buiten België geen tewerkstelling zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud in voorzien.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.”

3.3.14. In zijn middel stelt verzoeker dat zijn enige privé- en gezinsleven zich in België situeert en dat hij geen bindingen heeft in Letland. Deze stelling wordt niet verder met objectieve en concrete elementen ondersteund.

In de beslissing wordt gewezen op het uiterst beperkte contact tussen verzoeker en zijn familieleden in België, terwijl er in de relatie tussen een meerderjarige en zijn ouder slechts sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven (in de zin van artikel 8 van het EVRM) indien er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, die in verzoekers geval afwezig zijn. Verzoeker beweert dat hij wel degelijk telefonische contacten heeft met zijn moeder, maar hij staft deze bewering niet. Hij weerlegt niet dat het laatste bezoek van zijn moeder in de gevangenis in mei 2017 plaatsvond. De Raad stipt aan dat, zelfs indien verzoeker sedertdien telefonische contacten zou onderhouden met zijn moeder, geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat hij deze contacten, al dan niet via moderne communicatiemiddelen, vanuit Letland zou kunnen verderzetten. De bestreden beslissing lijkt geen invloed te hebben op verzoekers actuele gezinsleven in België.

Wat verzoekers privéleven betreft, wordt in de beslissing niet betwist dat een verwijdering hierop een inmenging zou vormen. Er wordt hierbij gewezen op het verblijf van verzoeker gedurende 16 jaar en zijn tewerkstelling gedurende twee jaar, maar er wordt aangestipt dat verzoeker geen documenten aanbrengt waaruit bijzondere engagementen blijken, zodat het beschermenswaardig karakter van dit privéleven ook beperkt is. Anderzijds blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker Lets spreekt en gaat de gemachtigde van de staatssecretaris ervan uit dat hij uit zijn jeugd nog sociale, culturele en familiale banden heeft met dit land, zodat er geen onoverkomelijke obstakels bestaan om zich aldaar te (her)vestigen. Verzoeker acht het onzin dat hij nog voldoende bindingen zou hebben in Letland, maar hij toont niet aan dat de summere bindingen die hij in België heeft zouden opwegen tegen de ernstige bedreiging voor de openbare orde die van hem uitgaat. De loutere affirmaties van verzoeker zijn niet van aard om de deugdelijkheid van de motieven uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen of om de beslissing disproportioneel te achten. Er wordt dan ook terecht geconcludeerd dat *“de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten (...) de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven (rechtvaardigen). De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden”*.

3.3.15. Verzoeker kan ten slotte wél worden bijgetreden waar hij in de beslissing een materiële mislag heeft gelezen omdat er *“Nederland”* wordt vermeld als land waar zijn familie hem zou kunnen bezoeken of waar hij zou kunnen herintegreren. Zoals verzoeker zelf aangeeft, is deze mislag mogelijk het gevolg van knip- en plakwerk. Nergens uit het dossier blijkt immers een link met *“Nederland”*. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat zijn belangen door deze materiële mislag zouden zijn geschaad of dat deze vergissing aanleiding zou kunnen geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De inhoud van de beslissing blijft overeind wanneer deze onjuiste vermelding wordt weggelaten.

3.3.16. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat het bestuur de feitelijke elementen niet correct zou hebben beoordeeld of op grond van deze gegevens niet in redelijkheid tot een beslissing zou zijn gekomen. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en dus niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Zoals aangehaald zijn de door verzoeker ingeroepen middelen voldoende ernstig: een totaal gebrek aan zorgvuldigheid, een schending van het hoorrecht, het totaal miskennen van de noodzakelijk uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het niet voeren van enige individueel onderzoek in het algemeen en nopens het privé-leven in het bijzonder, .. Uiteraard maakt de uitvoering van dit bevel een ernstig nadeel uit voor verzoeker. Verzoeker zou naar een land worden teruggedleid dat hij op 13-jarige leeftijd verliet en waar hij nu na 16 jaar geen enkele band (op om het even op welk vlak) meer heeft. Verzoeker zou bijgevolg een niet, minstens uiterst moeilijk, te herstellen ernstig nadeel leiden bij uitvoering van de berstreden beschikking.”

3.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig

nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.3. Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de aangevoerde middelen. Verzoeker heeft echter niet aangetoond dat zijn bindingen in België zouden opwegen tegen zijn onregelmatige verblijfssituatie en de bedreiging voor de openbare orde die van hem uitgaat. Er blijken geen onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven elders verder te zetten en het privéleven opnieuw op te bouwen, waardoor het aangevoerde nadeel niet als moeilijk te herstellen kan worden gekwalificeerd.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

F. TAMBORIJN